

Javni razpis za sofinanciranje razvoja slovenskih igranih filmskih projektov – 2023

(UL št. 54/23 z dne 12.05.2023).

Na javni razpis je prispelo 43 ustreznih vlog, od tega 31 prijav na razvoj scenarija celovečernih filmskih projektov in 12 prijav na razvoje projektov slovenskih celovečernih igranih filmskih projektov.

RAZVOJ SCENARIJA

V sofinanciranje so bili sprejeti naslednji projekti:

Naslov projekta	Prijavitelj	Sofinanciranje v EUR	Intenziteta državne pomoči
Kanalizacija	666 Productions, zavod za umetniško ustvarjanje in poustvarjanje avdio vizualnih del	6.970,00	82,00 %
Grožnja	Nejc Gazvoda, s.p.	7.500,00	41,49 %
Plavaj	VERTIGO, Ljubljana	7.500,00	88,50 %
Kačji ris	Katarina Jazbec	7.500,00	58,82 %
13 vozlov	Atila Urbančič s.p.	7.500,00	86,96 %
Še vedno kričimo	SENCA STUDIO, Zavod za kulturne dejavnosti	7.500,00	71,43 %
Netopir	IRENA SVETEK	3.782,50	80,00%
Odvzem	Stara gara, zavod za kulturne dejavnosti	7.500,00	68,97 %

Komisija je o projektih, ki so prejeli podporo zapisala naslednje:

Kanalizacija

Zgodba se iz uvodnega standardnega (in v zgodovini kinematografije nešteto krat uprizorjenega ropa) z begom skozi kanalizacijske kanale, v izvirnem žanrskem obratu spremeni v alienovsko klavstrofobijo. Obet za relevantno kinematografsko uspešnico, ki lahko vzpodbudi premislek o temačnih stranpoteh naše civilizacije. Metaforika je že v izhodišču močna in dojemljiva, zato bi bilo koristno, če bi se scenarij v nadaljnjem razvoju izognil oz. odrekel občasnemu aktivistično-razlagalnemu dialoškemu moraliziranju. Predlagamo, da scenarist poišče sodelavca za dialoge, da bi slednji pripomogli k razvoju ustreznih karakterizacij filmskih oseb ter hkrati začinili dogajanje z občasnimi duhovitimi medsebojnimi replikami, ki so nakazane v osnutku scenarija. Svetujemo tudi razmislek o tem, da žurnalistični mediji oz. televizijske novice v filmu ne ostanejo zgolj sredstvo za informiranje, ampak postanejo orodje »sistema« oz. oblasti. Priložena scenaristova spremna beseda z omembo nekaterih referenčnih filmskih naslovov izraža nagnjenje k filmu, ki bi bil dostopen za t.i. povprečnega gledalca. Menimo, da bi z ambicioznejšim pristopom med razvojem in morebitno realizacijo projekta iz Kanalizacione lahko nastal film, ki ne bi zadovoljil zgolj nezahtevnega gledalca. Ob zavedanju izzivov, ki so nastavljeni v osnutku scenarija, in ustreznem ustvarjalnem odzivu nanje, projekt lahko preraste v dragocen žanrski prispevek k slovenski kinematografiji, ki bo univerzalno privlačen tako za številne kino gledalce kot tudi za mednarodne festivale.

Grožnja

Zgodba sama po sebi ni izvorna, z drugačno nadgradnjo in dodelanostjo pa lahko postane relevantna tako za slovensko kot za mednarodno okolje. Struktura scenarija še ni dovolj trdna, odnosi med osrednjimi akterji pa delujejo shematično. Dejanov video, radijski komentarji in vse, kar je povezano s košarko, ne deluje docela

prepričljivo. Po zanimivosti izstopa Max, predvsem zaradi svoje agresivnosti. Barbara si zasluži večji psihološki razpon. Njena nosečnost je povsem nepotrebna in privlečena za lase. Podobno velja za druge karakterje, ki so zaenkrat zgolj zasnovani. Intriganten je končni razplet, še posebno domislica o lažnem Dejanovem očetovstvu, ki predstavlja presenetljiv in učinkovit preobrat. Najbolj zanimiv in privlačen del se odvija v bolnišnici, saj se prava zgodba dejansko začne prav tam. Komisija upa, da bo avtor, ki mu ne manjka scenarističnih referenc, v nadaljnjem razvijanju zgodbe temu delu namenil več pozornosti in ga okrepil z ustrezno dramaturško razsežnostjo. Strani v osnutku scenarija niso oštevilčene, kar pa ni vplivalo na našo oceno. Zaradi univerzalnosti teme, iskreno osebnega scenaristovega pristopa ter njegovega nespornega občutka za pisanje za film menimo, da je zgodba vredna nadgradnje, in čeprav prijavljeni projekt v točkovnem seštevku ni dosegel praga za sofinanciranje, se je pa uvrstil na rezervno listo, komisija predlaga direktorici Slovenskega filmskega centra, da razvoj tega scenarija podpre s sofinanciranjem.

Plavaj

Osnutek scenarija oz. delovni scenarij je za to stopnjo precej dodelan. Odlikujeta ga lep dramaturški lok ter nežnost in občutljivost pri obravnavi tematike odraščanja in Pavlinega samospoznavanja. Prav blagodejno je, da dekleti, osrednji osebi v filmu, nista ves čas preklinjajoči najstniški trapici, kar je žal značilno za prešteviline tovrstne scenarije. Trenutni osnutek ni brez spodrseljavev. Tako je 31. prizor s horoskopom neizviren in nepotreben, saj Pavli in Brini odvzame nekaj osebne inteligence. Verjetno bi bil 19. prizor v puljski trgovini bolj verodostojen in v duhu časa, če bi Pavla v njem govorila angleško namesto hrvaško, kar bi prispevalo tudi k njeni odtujenosti. Med nadaljnjim razvojem vsebine je treba paziti, da se zdajšnje elegantno spisane zgodbe ne preobloži z nepomembnimi stvarmi, da se ji skratka ne dodaja, česar ne potrebuje. Kot primer prizora, ki naj služi kot vzorec za nadaljnji razvoj vsebine, izpostavljamo lep 82. prizor med Pavlo in njeno mamo na terasi. Mimogrede, v osnutku scenarija ni 83. prizora. Ob ustrezno suvereni realizaciji bi film lahko bil zanimiv za slovenskega gledalca, ki rad zaide v kinodvorane Art kino mreže in hkrati privlačen za mednarodne festivale. Zaradi relevantnosti in univerzalnosti projekta ter avtoričinega izrazito subtilnega pristopa menimo, da je zgodba vredna nadgradnje, in čeprav prijavljeni projekt v točkovnem seštevku ni dosegel praga za sofinanciranje, se je pa uvrstil na rezervno listo, komisija predlaga direktorici Slovenskega filmskega centra, da razvoj tega scenarija podpre s sofinanciranjem.

Kačji ris

Dokumentarni pristop je izviren, edinstven v svoji vrsti. Struktura, razdeljena na poglavja, deluje zelo privlačno. Vsebinska je izvorno slovenska, vendar je v njej slutnja širšega evropskega pridiha. Gre za zelo ženstveno zgodbo z antropološkimi in etnografskimi poudarki pri obravnavi klekljanja. Kljub temu, da je omejena na slovenski prostor in izkušnjo, se zasnova razrašča v poetično, tenkočutno posvetilo ženskam, njihovi medsebojni povezanosti ter njihovem (ne)sožitju z naravo, okoljem, tradicijo, telesom, bolečino, tegobami in minevanjem časa. Avtorica premore svež, radoveden in nenavaden zorni kot. Pripoved je brez nadgradenj, iskrena, občutena in srčna, kakršna je tudi avtoričina zlitost s snovjo, ki jo želi prikazati. Ocenjujemo, da ta dragocen, prepričljiv in močan (ženski) pogled, ki nakazuje precejšnje razvojne možnosti, nosi v sebi velik potencial in festivalsko privlačnost, ki presega meje slovenskega prostora. Zaradi relevantnosti in univerzalnosti projekta ter avtoričinega izrazito poetičnega pristopa menimo, da je zasnova vredna nadgradnje, in čeprav prijavljeni projekt v točkovnem seštevku ni dosegel praga za sofinanciranje, se je pa uvrstil na rezervno listo, komisija predlaga direktorici Slovenskega filmskega centra, da razvoj tega scenarija podpre s sofinanciranjem.

13 vozlov

Največjo odliko večje napisane scenarija, s tem pa njegovo izvirnost in relevantnost, prepoznavamo v tem, da o današnjem času spregovori brez modnega aktivizma, a zato o njem pove toliko več. Univerzalno hrepenenje osrednjega junaka po tem, da bi bil boljši oče, je predstavljeno duhovito in z občutkom za (so)človeka. Scenarij sledi številnim primerom iz filmske zgodovine, ki so v vlogo očeta postavili »luzerja«, njegova izvirnost pa je v tem, da Max ni žrtev »sistema«, ampak predvsem samega sebe. Ne le zato, ker je tudi on svoje sorte bolj ali manj uspešen mešetarček. Za večjo učinkovitost poteka zgodbe, bi bilo dobro, če bi bilo bolj jasno, ali Max naivno verjame v bioenergijo ali zgolj blefira. V primeru slednjega bi njegov značaj dobil dodatno dimenzijo, okrepil bi se njegov intelekt, hkrati pa bi to še poudarilo bizarnost »terapije« premožnih gospa v 44. prizoru na Vidinem vrtu. Maxove odrezave replike, kljub očitnemu namenu, ne uspejo soustvariti vzdušja, ki bi pričalo o resnosti njegovega položaja oz. o njegovi stiski. Njegovo jezikovno skromno izrekanje, ki morda utrjuje v izhodišču načrtano podobo brezveznika, glavnemu junaku hkrati jemlje inteligenco. Celoti bi vsekakor koristilo tudi izčiščenje preštevlinih peripetij, ki so same zase sicer morda duhovite, vendar ne poganjajo dogajanja. Mimogrede, v izogib zmedi svetujemo, da se osebam, ki se pojavljajo kot različno oštevilčene STRANKE, dodeli

drugačna poimenovanja (STRANKA, KUPEC ...). Filmskost scenarija potrjujejo dobri časovni izpusti (elipse), kakršen je med vikanjem v 28. v tikanjem v 29. prizoru. Lepa primera, da je pisec scenarija dober opazovalec življenja, sta 25. prizor z izmenjavo replik med očetom in sinom ter 52. prizor s pogovorom med njima v Vidini omari. Podobno velja za 36. prizor med Maxom in Damom med pitjem piva. Zadnji, 80. prizor, v katerem (nori) Max z ladje vpije Valu na obali, da je nor, je trpko duhovit, emotiven in katarzičen, predvsem pa ničesar ne zapira; osrednjo filmsko osebo (za)pusti v trenutku, ko ji je še naprej dovoljeno sanjati, kar lahko gledalcu po ogledu filma pomembno podaljša njegovo »sobivanje« s filmskim junakom. Ob ustrezni nadgradnji in morebitni učinkoviti realizaciji, ter nadstandardni promociji, bi bil film lahko zanimiv tako za domačega gledalca kot za mednarodne festivale. Zaradi scenaristove spretnosti in svojstvenega pristopa do vsebine, da je zgodba vredna nadgradnje, in čeprav prijavljeni projekt v točkovnem seštevku ni dosegel praga za sofinanciranje, se je pa uvrstil na rezervno listo, komisija predlaga direktorici Slovenskega filmskega centra, da razvoj tega scenarija podpre s sofinanciranjem.

Še vedno kričimo

Spretno napisan osnutek scenarija z univerzalno zgodbo o fantu, ki ima sestro z Aspergerjevim sindromom, je tekoč in izraža razumevanje, da je film medij, ki omogoča skoke v času in prostoru. Pri dialogih je še veliko rezerve, kup vsesplošnega psovanja ne prispeva k nujnim razlikam med značaji. V nadaljevanju dela na tem scenariju svetujemo tudi premislek o ustreznem koncu, saj sklepni prizor s Pascalom, ki deluje kot deus ex machina, ni prepričljiv ter onemogoči nujni končni premislek in katarzo. Trenutni konec hkrati pokvari vtis o solidno zgrajenem stopnjevanju napetosti. Zasnova obeta izviren sodoben film, ki bo privlačen predvsem za gledalce mlajše generacije, ob ustrezni nadgradnji in realizaciji pa bi lahko bil zanimiv tudi za mednarodne festivale, ki stavijo na dela novih avtorjev. Zaradi relevantnosti in dinamičnega, mladostnega pristopa do tematike menimo, da je zgodba vredna nadgradnje, in čeprav prijavljeni projekt v točkovnem seštevku ni dosegel praga za sofinanciranje, se je pa uvrstil na rezervno listo, komisija predlaga direktorici Slovenskega filmskega centra, da razvoj tega scenarija podpre s sofinanciranjem.

Netopir

Čeprav je osnutek scenarija je datiran z majem 2018, in se zato postavlja vprašanje, kaj se je z razvojem vsebine dogajalo naslednjih pet let, predstavlja obet za nekakšno Igro solz (Crying Game, 1992) na slovenskem podeželju. Zgodbo odlikujeta učinkovita in presunljiva obrata v 45. ter 55. prizoru in nekaj izvirnih in večče napisanih prizorov, kakršna sta 23. in 24. z objestnimi najstniki in žabo. Osnutek ima nekaj situacijskih in značajskih zdrsov. Ni ravno prepričljivo, da čisto nihče v Luciji ne prepozna Matevža, ko jo/ga ne preveč bistri Ožbej vidi golega, mu je pa takoj vse jasno. Zelo malo verjetno je, da bi se David v 12. prizoru, o tem, kdaj je nazadnje videl svojega očeta, izpovedal popolnemu neznanцу. Prav tako je - glede na to, kakšna je bila Ožbejeva vloga pri razkritju Lucije - precej nenavadno, da se 17. prizoru David ob vrnitvi domov po treh desetletjih do njega obnaša tako umirjeno. Svetujemo resen premislek o »voice overju«, saj je trenutno zasnovan tako, da je praktično odveč. Pripovedovalec (David) prvič spregovori šele v 19. prizoru in pogosto razlaga, kar bi v filmu tudi sicer videli. Morda velja razmisliti o tem, da bi pripovedovalčev glas deloval kot tretja oseba, ki jo sliši le gledalec, kot se to zgodi v 26. prizoru, ko Martin glas učinkovito »prekine« pripovedovalca, preden slednji nadaljuje s pripovedjo. Osnutek scenarija, kljub naštetim in nekaterim drugim manjšim pomanjkljivostim, omogoča temelj za nadgradnjo v prepričljivo celoto, ki bo dala glas brazgotinam v ljudeh ter ponudila večno univerzalno problematiko (ne)strpnosti do drugačnosti. Ob morebitni ustrezni realizaciji bi iz dodelanega scenarija lahko nastal privlačen film, ki bi domačega in tujega gledalca soočil z emotivno zgodbo, umeščeno v prostor, kjer se vsi poznajo, a eden o drugem vedo premalo. Zaradi relevantnosti teme in nepreračunljivega pristopa do obravnavane problematike menimo, da je zgodba vredna nadgradnje, in čeprav prijavljeni projekt v točkovnem seštevku ni dosegel praga za sofinanciranje, se je pa uvrstil na rezervno listo, komisija predlaga direktorici Slovenskega filmskega centra, da razvoj tega scenarija podpre s sofinanciranjem.

Odvzem

Osnutek scenarija, ki temelji na resničnem dogodku, bralcu in potencialnemu gledalcu zastavlja pomembna vprašanja. Kdaj družina ne more vzgajati otrok? Kdaj in kako naj posredujejo socialni delavci? Gre za univerzalno temo in razpravo, tako na državni kot na širši ravni. Odvzem ponuja zanimiv vpogled, izvirnost je zlasti v Markovem liku. Protagonist je socialni delavec, ki plača na lastni koži odločitev socialne službe, da staršem odvzamejo otroke. Ob tem se njegov svet nenadoma zruši. Markova dilema, da ni ravnal pravilno, bi sicer lahko bila bolj očitna. Preveč se ukvarja s tem, kaj mislijo drugi, in ostaja statičen. Morda bi se moral konkretno boriti za to, da otroka vrnejo staršema, čeprav mu na koncu nihče ne bi pripisal te zasluge. Struktura je linearna, pisanje preprosto, a čustveno učinkovito. Vendar si liki zaslužijo večji razmah z obogatitvijo in

nadgradnjo psiholoških ozadij. Pija je nekoliko preveč naivna, njena dejanja so premalo dodelana in predvidljiva. Vse je preveč nakazano. Ko se Pija ne oglasi na telefon, takoj razumemo, kaj se je zgodilo, manjka ustrezen suspenz. To jemlje zgodbi moč in deluje neprepričljivo. Kot primer učinkovitega stopnjevanja napetosti izpostavljam 54. prizor z informacijo o tem, da ljudje načrtujejo bojkot gledališke predstave, v kateri nastopa Mark. Sanjin samomor ni neobhodno potreben, zgodi se precej na hitro in ni prepričljivo utemeljen. Bolj samoumevni sta sicer zelo neposredna metafora ptičje kletke in podoba mačka v zakonski postelji. Dogajanje premore preiščeno dvoumnost, kakršna je v 55. prizoru s Pijinimi kovčki, ko ni jasno, če odhaja v Bruselj ali za vedno, kar sicer izvemo v zadnjem, 58. prizoru. Kljub omenjenim šibkostim bi zgodba z ustreznim razvojem lahko pridobila na prepričljivosti, pa tudi na privlačnosti za slovenskega in tujega gledalca. Zaradi relevantnosti teme in scenaristovega poznavalskega pristopa do obravnavane problematike menimo, da je zgodba vredna nadgradnje, in čeprav prijavljeni projekt v točkovnem seštevku ni dosegel praga za sofinanciranje, se je pa uvrstil na rezervno listo, komisija predlaga direktorici Slovenskega filmskega centra, da razvoj tega scenarija podpre s sofinanciranjem.

Projekti, ki niso prejeli podpore:

Naslov projekta	Prijavitelj
Skril me je	Inštitut za lokalno samoupravo Maribor
Človek, ki ne obstaja	Nejc Levstik
PREGON	ALEŠ ŽEMLJA
Notranja intima	666 Productions, zavod za umetniško ustvarjanje in poustvarjanje avdio vizualnih del
Križanje	Lilit, Zavod za kulturne dejavnosti, Ljubljana
Dežela skrivnosti	A ATALANTA, d.o.o.
Meja	Ivana Jurković s.p.
Medtem ko svet gori	VERTIGO, Ljubljana
SMISEL ZA TUMOR	RAHELA JAGRIČ PIRC - REŽISERKA, MONTAŽERKA, PRODUCENTKA IN SCENARISTKA
Štirje srčni možje	Narayan Produkcija, Zavod za kulturne dejavnosti
Ječar	Kristijan Krajncan
Dve vojni	Studio Siposh
Zakaj ne pišem	Arsmedia d.o.o.
Oberkainer muzikal	Bandera, zavod za kulturno dejavnost, Ljubljana
Skoraj družina	Fixmedia
Srebrni žrebci	Arsmedia d.o.o.
Pisma neznancem	Tramal Films

Nevidne rane	ANA TREBŠE - SAMOZAPOSLENA V KULTURI, REŽISERKA IN SCENARISTKA
Zajček in Ptica	Arsmedia d.o.o.
AMERIKA A-MORE	MANCA SEVŠEK MAJERŠIČ S.P.
Da-bar!	ZAVOD KINEKI, zasebni zavod za promocijo in umetniško produkcijo
MIRNO JE V STOLPU	DRUŠTVO LUNARIA
Trubadubadurji	Umetniško ustvarjanje, Rok Bohinc s.p.

RAZVOJ PROJEKTA

V sofinanciranje so bili sprejeti naslednji projekti:

Naslov projekta	Prijavitelj	Sofinanciranje v EUR	Intenziteta državne pomoči
Konji	BELA FILM, d.o.o.	28.000,00	76,22%
Deponija	Stara gara, Zavod za kulturne dejavnosti	25.000,00	78,67%
Strupena razmerja	BLADE PRODUKCIJA	25.000,00	81,29%
Mila / Marija	Vertigo, Zavod za kulturne dejavnosti	25.000,00	40,00%

Komisija je o projektih, ki so prejeli podporo zapisala naslednje:

Konji

Največji odliki scenarija sta prežetost s človečnostjo in nalezljiva nežnost pri obravnavi krhkosti medsebojnih odnosov. Občutljiva razmerja, upi in sanje osrednjih oseb so podani z občutkom za (so)človeka. Hotenja in hrepenenja v družini glavnega junaka so univerzalna. Spretno nizanje prizorov, z njihovimi notranjimi dramaturgijami vred, priča o tem, da je scenarist pozoren opazovalec in poslušalec življenja, ki zna pisati za film. Kljub lepemu naslovu svetujemo razmislek o morda (še) ustrenejšem, saj kombinacija zapornikove vnovične »udomačitve in njegove skrbi za bolj ali manj zdresirane konje ponuja kup asociacij. Scenarij, ki ne zdrsne v sentimentalnost, že v obstoječi obliki predstavlja obet za subtilen film, ki bi lahko zlezel pod kožo slovenskemu obiskovalcu kinematografov, hkrati pa bi bil privlačen za mednarodne festivale, ob nestandardnem promocijskem pristopu morda tudi za distribucijo po Evropi.

Deponija

Deponija v naslovu je metafora za človeške usode posameznikov v klavstrofobičnem malem mestu, ki se nikakor ne morejo izviti iz usode »človeškega odpada«. Univerzalnost in relevantnost teme se kaže v močnem družbenem sporočilu z obrobja našega sveta, na katerem se v prepletajočih zgodbah srečujejo liki s svojo usodo in drug z drugim. Izvirnost teme najširše gledano ni najvišja, filmov s tematiko ljudi z obrobja je bilo kar nekaj, vendar pa je način pripovedi poseben in zato izviren. Podoba majhnega podeželskega mesteca je spretno uporabljena kot metafora nemoči posameznika, da uide svoji usodi. Struktura pripovedi je domiselna, dogajanje poteka v nekakšnih koncentričnih krogih, ki se v nekaterih presečnih scenah srečujejo drug z drugim. Prepričljivost zgodbe je ustrezna, enako velja za izbor likov in njihov razvoj, dejanja, in dialoge. Štirje liki so vsak zase izvirni, ni zaslediti klišejskega orisa, njihovi postopki so utemeljeni v kontekstu stisk, v katerih se znajdejo. Privlačnost zgodbe je kljub mračnosti in navidezne brezizhodnosti potencialno visoka, saj prinaša močno humanistično noto in veliko mero empatije. Čeprav tovrstno prepletanje vzporednih zgodb in dogodkov tako v svetovni kot tudi v slovenski kinematografiji ni novost, ocenjujemo, da bosta ustrezno nadgrajena organskost prepleta človeških usod in

režiserjev občutek za filmski medij prispevala svoje k privlačnosti za domačega obiskovalca kinematografov kot tudi za mednarodne festivale.

Strupena razmerja

Projekt je podeželska kriminalka z zapleti, v katerih se znajde mestni prišlek, pisatelj v ustvarjalni krizi, ko se sooča z lokalnimi nasprotji. Tema generalno gledano ni izvirna, je pa posebna in atraktivna v slovenskem filmskem prostoru, kjer manjka podeželskih zgodb. Podeželski krimič poganjajo bizarni, skoraj folklorni liki in še bolj bizarni zapleti, pred katere je postavljen pisatelj v vlogi prisiljenega detektiva. Struktura je dovolj močna, da vzdrži tudi nekaj pregovornega folklornega balasta, ker gre pač za štajerski vinorodni okoliš. Karakterji so slikoviti, tu in tam malce standardizirani v svoji pojavnosti, temu ustrezno so tudi prepričljivi v svoji narečni govorici. Lokalni habitat je prikazan skoraj ironično, z nekaj distance in črnega humorja, kar brez dvoma koristi filmski zgodbi, da ne zapade v pretirano »domačijskost«. Projekt je dobro pripravljen, režiser je v režijski eksplikaciji izkazal visoko stopnjo poznavanja okolja, v katerem poteka zgodba, in ustvarjalnega izziva, ki se ga loteva. Privlačnost za domačega gledalca – ob dobri izvedbi in igralski zasedbi – bo brez dvoma visoka, saj so tovrstne zgodbe iz lokalnih okolij praviloma široko sprejemljive.

Mila / Marija

Zgodba je izvirna, dragocena, dotika se usode koroških Slovencev med drugo svetovno vojno in po njej, ki v slovenski kinematografiji ni bila nikoli prikazana. Posebno zanimivi so prizori z Britanci, ki so po mnenju komisije vredni širše pozornosti, saj gre za zelo nepoznana ravnanja in dejanja, ki lahko naletijo na zanimanje tudi izven slovenskih etničnih meja. Čeprav je struktura solidna, je zgodovinski kontekst preveč idealiziran, kar filmu jemlje nekaj relevantnosti. Scenariju primanjkuje večplastnosti, pripovedni pogled je pogosto črnobel, zato celota izpade kot zamujena priložnost za bolj odprto in odmaknjeno zrenje v kompleksn(ejš)o preteklost. Protagonisti so prikazani precej romantično. Lik osrednje junakinje Mile je prepričljiv in močan, enako velja za njeno nestereotipno ljubezensko zgodbo, ki je emotivno silovita. Veliko rezerve pri ustreznem oblikovanju značaja kot tudi celotne figure je pri Lenartu, ki kot ideološko najmanj obremenjen partizan kar kliče po karizmatičnem svobodoljubnem in svetovljanskem liku, ki bi izstopal med soborci in ostalimi uniformiranci v filmu. Njegov odhod v oficirsko šolo v Niš je neverodostojen in neprepričljiv. Kot Primorec, ki v vojni vihri pogreša vonj po morju, bi se gotovo prej odločil za delo na krovu ladje, ki bi nekaj let plula po osvobojenem svetu, on pa bi zaslužil denar za oba z Milo in njuno potomstvo. Milin oče s svojo »moli in delaj« prezenco morda izpade preveč konformistično. Primanjkuje mu klenosti koroškega kmeta, ki bi premogel genetski material za Milino pokončnost. Njen neomajen značaj bi veljalo še utrditi ob nekaterih priložnostih; recimo v 17. prizoru, ko sosed Schleicher po udarcu s puškinim kopitom pade na tla, bi Mila lahko skušala pristopiti, da bi mu pomagala, oče pa bi jo potegnil nazaj (v trenutnem scenariju si oba ne upata priskočiti sosedu na pomoč). Pomembna zgodba je za slovenski prostor gotovo privlačna, ob ustreznem razvoju in realizaciji pa ima tudi odprto pot v svet.

Projekti, ki so bili uvrščeni na rezervno listo:

Naslov projekta	Prijavitelj
Očetov sinko	Perfo d.o.o
Ime mi je Claudia	Arsmedia d.o.o.

Projekti, ki niso prejeli podpore:

Naslov projekta	Prijavitelj
TRANSFORMATOR	SOLSTICIJ, ZAVOD ZA KULTURNE DEJAVNOSTI
Kolonija	Zavod Mono o
Azra	December, Zavod za kulturne dejavnosti
Goli otok	Tramal Films
HIŠA	ZAVOD BLADE PRODUKCIJA
Mali petek	Fixmedia

